

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

19 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 42

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΗ ΑΠΕΙΛΗ

[Υπό τὸν ἀνωτέρω τίτλον οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἐδημοσίευσαν τὸ ἀκόλουθον ἀξιόσπουδαστον ἄρθρον ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπαναλήψεως τῶν σχέσεων τῆς Ἀγγλίας πρὸς τὴν σοβιετικὴν Ρωσίαν:]

«...Δὲν δυνάμεθα νὰ κλείσωμεν τοὺς ὀφθαλμούς μας πρὸ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ παραδοχὴ τοῦ Μπολσεβισμού εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ἐθνῶν ὅσονδήποτε καὶ φαίνεται ἀναπόφευκτος, ἀποτελεῖ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν μίαν ἐπανάστασιν. Πραγματοποιουμένη, θὰ σημειώσῃ τὸ ὀριστικὸν τέλος τῆς ἰδέας περὶ τῆς Εὐρώπης ὡς χριστιανικῆς πολιτείας. Καὶ ἔτι τὸ σοβιετικὸν σύστημα μετὰ ἔτη ὀλίγα κρημνισθῆ καὶ ἀντικατασταθῆ ἐν Ρωσίᾳ ὑπὸ πολιτεύματός τινος περισσότερον ἀρμονιζομένου πρὸς τὰς χριστιανικὰς παραδόσεις τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου, τὸ γεγονὸς τῆς καὶ προσωρινῶς ἔτι ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν ἐπικοινωνίας τῆς Σοβιετικῆς Δημοκρατίας πρὸς τὰς εὐρωπαϊκὰς δυνάμεις ἐπὶ ἴση τιμῇ δὲν θὰ λησμονηθῆ, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας θὰ ὑπομιμνήσκῃται πάντοτε εἰς τὸν κόσμον ὡς προηγούμενον ἀνοχῆς ὁσάκις τυχὸν ἔθνος τι ἀθετεῖ τὸν ἠθικὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ νόμον. Ἐὰν δ' ἐξ ἄλλου τὸ σοβιετικὸν σύστημα ἐξακολουθήσῃ κυριαρχοῦν ἐν Ρωσίᾳ ἐπὶ μακρὸν καὶ προκαλοῦν τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐν ἧ ἔτι περιπτώσει ἤθελεν ἀκολουθεῖ εἰρηνικὴν πολιτικὴν θὰ ἀποτελῆ διαρκὴ κίνδυνον τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Διὰ νὰ κατανοηθῆ δὲ τοῦτο, ἄς ἴδωμεν τίνας δυνάμεις ἐδημιούργησαν καὶ ἀνέδειξαν τὴν Εὐρώπην ὅποιαν τὴν γνωρίζομεν σήμερον.

Ἡ χριστιανικὴ Εὐρώπη ὀφείλει τὴν ὑπόστασιν αὐτῆς εἰς τὴν ἀναβίωσιν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ μέσῳ τῶν ναυαγίων τῆς ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας τῆς δύσεως. «Ἐν τῇ διανοητικῇ πειθαρχίᾳ—λέγει ὁ μέγας ἰταλὸς ἱστορικὸς Φερρόρο—, τὴν ὅποιαν διεκράτησε τὸ χριστιανικὸν δόγμα διὰ τοῦ μεγάλου χάους τοῦ μεσαίωνα ἡ Εὐρώπη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνεῦρε καὶ ἀνέδειξε τὴν ἀρχὴν ἐκείνην τοῦ κύρους, τὴν ὅποιαν ἡ αυτοκρατορία ματαίως ἐζήτη καὶ ἤτις ἔτι ἀπαξ ἰκάνωσεν αὐτὴν νὰ ἀνασυστήσῃ

ἰσχυρὰς καὶ σταθερὰς πολιτείας». Ὁ Χριστιανισμὸς—λέγει ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς—προσέδωκεν ἱερὸν χαρακτῆρα εἰς πᾶσαν πολιτείαν καὶ κυβέρνησιν ἐφ' ὅσον ἦσαν νόμιμοι, ἐφ' ὅσον δῆλα δὴ τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ὤφειλον εἰς νόμιμόν τινα πρᾶξιν ἀδιαφιλονεικῆτου ἀξίας ἢ ἐφ' ὅσον ἐνομιμοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἡ εἰς τὰς κυβερνήσεις ἢ τὰ πολιτεύματα ταῦτα ὑπακοὴ ἐθεωρεῖτο ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐφ' ὅσον αὐταὶ οὐδὲν ἀντίθετον πρὸς τὸν θείον νόμον ἐπέβαλλον». Ὁ σκοπὸς τῆς κοινωνίας ἦτο «ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ τελειότης τοῦ ἀτόμου, αἱ δὲ καταχρήσεις τῆς κυβερνήσεως ἦσαν πολλῶ ἐπιβλαβέστεραι εἰς τοὺς διαπράττοντας ἢ εἰς τοὺς ὑπομένοντας αὐτάς», διότι ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ, ἂν μὴ καὶ ἐν τῇ παρούσῃ, ὁ ἀδικηθεὶς θὰ ἐδικαιοῦτο.

Ἄλλαις λέξεσιν ἡ ὑπὸ τὴν αὐτὴν κοινὴν θρησκευτικὴν πίστιν πειθαρχία, πίστιν ἣτις ἐπέζησε τῆς συντριβῆς τῆς ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, κατέστησε δυνατὴν τὴν δημιουργίαν νέου πολιτισμοῦ ἐν Εὐρώπῃ. Ὁ πολιτισμὸς οὗτος ἦτο ἀπὸ τινος ἐπόψεως μετακόσμιος, διότι ἐθεώρει τὸν κόσμον τοῦτον ὡς ἀπλὴν προπαρασκευὴν εἰς ἄλλην ζωὴν. Ἀπὸ ἄλλης ὁμως ἐπόψεως ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος πολιτισμὸς ἦτο αὐστηρῶς πρακτικὸς καὶ πραγματικὸς—ρεαλιστικὸς—, διότι ἀνεγνώριζε τὸ καθῆκόν του πρὸς τὰς μελλούσας γενεὰς ὡς μέλη τῆς στρατευομένης καὶ τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας. Καθηγίαζε τὸν γάμον καὶ τὴν οἰκογένειαν διὰ τὸ μέλλον, καὶ διὰ τὸ μέλλον ἠγειροῦσεν καὶ ὠκοδόμησε καὶ συνίστα μονὰς καὶ ἴδρυε πανεπιστήμια. Διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν κόσμον εὐγενέστερον ζωῆς στάδιον διὰ τε τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, καθηγίαζε τὸν ἱπποτισμὸν καὶ τὰς ἀδελφότητας, τὴν δὲ ἰδιοκτησίαν καθίστα στήριγμα τῆς ἐπιγείου κοινωνίας. Ἀνακαλύψας ποτὲ τὴν ἀπολεσθεῖσαν σπουδὴν τοῦ κλασικοῦ παρελθόντος, πολλὰ ἔπραξεν ὅπως συνδύσῃ τὰ φεουδαλικά τ.υ. ἔθη πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Ἐφ' ὅσον δ' ὁ καιρὸς παρήγορετο, ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀφυπνίζετο ὁ ἔρωσ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ὁ κόσμος ἦνθει ἐν τῇ Ἀναγεννήσει.

Πρὸς στιγμὴν ἡ Εὐρώπη ὑπῆρξεν ἠνωμένη ἐν τῇ

πίστει, τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ καθ' ὅλου ἀγωγῇ, μετὰ πάροδον δ' ἑκατονταετηρίδων, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ τυραννία καὶ τὸ σχίσμα διέσπασαν τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐνότητα, ὁ Ἐδμόνδος Burke ἠδύνατο εἶτι νὰ γράφῃ, ὅτι δσάκις ἀνεπτυγμένος ἄνθρωπος ἐταξείδευεν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, οὐδέποτε ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἔξω τῆς πατρίδος του. Ἡ Εὐρώπη εἶνε ἡ Πίστις, καὶ εἶνε πραγματικὴ ἀληθὲς ὅτι, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε Πίστις, οὐδὲ Εὐρώπη θὰ ὑπῆρχε.

Ἡ Ρωσία ὑπὸ τὴν μπολσεβικὴν κυβέρνησιν διαφέρει ριζικῶς τῆς Εὐρώπης, τῆς τε συγχρόνου καὶ τῆς παλαιᾶς. Ἐν πρώτοις, ἐθεμελίωσε τὴν εὐγενῆ τῆς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν ἀντίληψιν ἐπὶ τῆς ἀθεΐας. Ἡ ἀθεΐα, ἀκριβέστερον ὁ ἀθεϊσμός, εἶνε ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς. Τοιοῦτο κράτος οὐδέποτε ἐν τῷ παρελθόντι ἦτο δεκτὸν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν. Ὅταν ἡ αἰσχρὰ λατρεία τῆς Θεᾶς τοῦ Λόγου κατεστάθῃ δι' ὀλίγους μῆνας διαρκούσης τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ὑπὸ τῶν Hébert καὶ Chaumette, ἡ κοινὴ γνώμη τῶν Ἰακωβίνων κατεδίκασεν αὐτήν, ἤλθε δὲ καιρὸς καθ' ὃν τὸ μείζον τῆς Εὐρώπης διετέλει ἐμπόλεμον πρὸς τὴν Γαλλίαν. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἡ ἐν Ρωσίᾳ κατασταθεῖσα κυβέρνησις ἐκήρυξεν ἐπισήμως τὸν ἀθεϊσμόν, αἱ δὲ λέξεις δι' ὧν οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ ἐχαρακτήριζον τὰς βωμολοχίας τῶν γάλλων ἐπαναστατῶν χαρακτηρίζουσι μετὰ μείζονος ἀκριβείας τὰς βλασφημίας τῶν ῥώσων διαδόχων των. «Ὅταν τὴν θρησκείαν τῆς κοινωνικῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀτομικῆς αὐταπαρνήσεως πρὸς ἐμπαιγμὸν πάσης θρησκείας ἀντικαθίστῃ δι' ἀσεβοῦς, βλασφημίου, ἀκόσμου καὶ θεατρικῆς λατρείας πρὸς τιμὴν τοῦ διεφθαρμένου καὶ διεστραμμένου λόγου ὅταν σχολαὶ καὶ σεμινάρια ἰδρῶνται δημοσίᾳ δαπάνῃ πρὸς δηλητηρίασιν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν διὰ τῶν φρικτῶν δογμάτων τῆς ἀσεβείας ταύτης ὅταν ἐξηντημένοι ἐκ τοῦ ἀδιαλείπτου μαρτυρίου καὶ τῶν κραυγῶν ἐνὸς λαοῦ πεινῶντος καὶ διψῶντος θρησκείαν ἐπιτρέπωσιν αὐτὴν μόνον ὡς κακὸν κατ' ἀνοχὴν, —τοῦτο εἶναι ἐπίσημος ἀθεϊσμός». Τοιαύτη εἶνε ἡ σημερινὴ στάσις τοῦ Μπολσεβισμού πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, καθ' ὅσον δὲ δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν δηλώσεων τῶν ἀρχηγῶν του, εἰς τὸ μέλλον θὰ ἦνε πολὺ χειροτέρα.

Ἡ στάσις τοῦ Μπολσεβισμού ἐναντι τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας εἶναι ἡ αὐτῆ. Διὰ πρακτικὸς σκοποὺς κατήγγησεν ἀμφοτέρω. Δύναται νὰ λεχθῆ ὅτι ἐν τῷ παρελθόντι ἡ τάσις τῆς νομοθεσίας καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν διαμαρτυρομένων ἢ σκεπτικῶν κρατῶν, αἵτινα ἀπέκρουον τὴν μυστηριακὴν ἔννοιαν τοῦ γάμου,

ἦτο νὰ ἐπιτρέπωσιν οὐχὶ ὅμως καὶ νὰ ἐνθαρρύνωσι τὸ διαζύγιον. Μόνον κατὰ τοὺς χειροτέρους παροξυσμοὺς τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τὸ κράτος ἐσκεμμένως ἐπεχείρησε τὴν ἐκρίζωσιν τῆς οἰκογενείας. Κράτος, τὸ ὁποῖον διαπρίττει τοιαῦτα τολμήματα, ἀποτελεῖ ἀναντιρρήτως ἀπειλὴν διὰ τὸν πολιτισμὸν ὁποῖον τὸν ἐγνώρισε πάντοτε ἡ Εὐρώπη.

Διὰ τὰ μικρότερα τὰ κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν κατορθώματα ἀρκεῖ ἀπλῶς νὰ τὰ μνημονεύσωμεν. Κατήγγησεν οὐχὶ τὴν κεφαλαιοκρατίαν—τώρα μιμεῖται τὴν ἀμερικανικὴν, ἀλλὰ κατὰ τὴν χειροτέραν τῆς ὄψιν—ἀλλὰ τὴν ἀτομικὴν ἰδιοκτησίαν. Κατήγγησε τὸ πάθος τοῦ μίσους εἰς τὰς σχέσεις τῶν τάξεων. Ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ἐλευθερίαν. Ἐβδελύχθη τὸν κοινοβουλευτισμὸν. Ἐξηφάνισε τὴν παλαιὰν μόρφωσιν καὶ ἀπειλεῖ τὴν παλαιὰν τέχνην.

Παρὰ πάντα ταῦτα ὅμως ὁ μπολσεβισμὸς ἀσκεῖ ἔλαϊν τινὰ εἰς πολλοὺς. Ὁ πτωχὸς πιστεύει—βεβαίως πεπλανημένως—ὅτι ἐπάταξε τὸν τοκογλύφον. Ὁ ἀνήθικος ὁ ὁποῖος ἐξοργίζεται κατὰ τῶν χαλινώσεων τῆς θρησκείας, ἐπικροτεῖ τὸ καθεστὼς τῆς ἀκολασίας. Ὁ φιλάργυρος βλέπει εἰς τὰς κυριολεκτικὰς μωρίας του εὐρὺ πεδίον ἐκμεταλλεύσεως. Ὁ δὲ ἄνθρωπος ὁ κοινὸς τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν, καὶ μάλιστα τῆς ἡμετέρας, δὲν πολυσκοτίζεται περὶ τοῦ Μπολσεβισμού. Ἄν ἡ Ρωσία ἀποκηρύττῃ τὸν Θεόν, αὐτὸς δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως διεξάγει ἐμπόριον μετὰ τῶν ἀθέων καὶ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ δυσαρρεστῆ τὴν χριστιανωσύνην συνεχίζων αἰρετικὰς συζητήσεις...

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι ὁ Μπολσεβισμὸς θὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πολιτικὴν οἰκογένειαν τῆς χριστιανικῆς Εὐρώπης. Τὸ γεγονός ὅμως τοῦτο δέον νὰ διδάξῃ πάντας τοὺς χριστιανοὺς ὅτι τὸ καθήκον των ἔγκειται εἰς τὸ νὰ κινήσουν πάντα λίθον ἵνα ἐνώσωσι τὴν Εὐρώπην ἔτι ἅπαξ ὑπὸ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, διότι μόνον διὰ τοῦ ἠνωμένου Χριστιανισμοῦ θὰ καταστῆ δυνατόν νὰ ἀποτραπῆ ἡ ἀπὸ τῶν ῥωσικῶν στεππῶν ἀπειλὴ καὶ νὰ σωθῆ ὁ πολιτισμὸς».

Η ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ 1926

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς συνεχείας τῆς ὀργανώσεως «Πίσις καὶ Διοίκησις», τῆς ἀσχολουμένης, ὡς γνωστόν, μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, συνήλθε περὶ τὰ τέλη παρελθόντος Ἀυγούστου εἰς τὴν ἐτησίαν αὐτῆς συνέλευσιν, ἐν Μολδγίᾳ τῆς Ἑλβετίας. Κατ' αὐτὴν παρίσταντο οἱ ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν συνεργαζο-

μένων Ἐκκλησιῶν καὶ συνεπῶς καὶ οἱ τῶν Ὀρθοδόξων. Ἐκ τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας παρίσταντο τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, ὁ Μητροπολίτης Θυατείρων Γερμανὸς καὶ ὁ καθηγητῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ συνεδρίου ἐγένετο ἐν τῷ Ἀγγλικανικῷ ναῷ ἐπιμνημόσυτος δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου προέδρου τῆς οργανώσεως ἐπισκόπου Brent, ὅστις ὡς γνωστὸν ἐτελεύτησε κατὰ τὴν παρελθόντα Μάρτιον ἐν Λωζάννῃ. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐξεφώνησαν ἐπιμνημοσύνας λόγους οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν. Ἐκ μέρους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανὸς εἶπε τὸν προσήκοντα λόγον.

Ἡ ἐπιτροπὴ κατόπιν προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου Προέδρου εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποθανόντος ἐπισκόπου Brent, παμφηφεί δ' ἐξελέγη τοιοῦτος ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος Ὑόρκης (Ἀγγλίας) Dr Temple, εἰς τῶν ἐξοχωτέρων κληρικῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Κατὰ τὰς ἐπικολουθησάσας συνεδριάσεις οἱ διάφοροι ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ἀνεκοίνωσαν τὰς ἀπὸ τοῦ Συνεδρίου τῆς Λωζάννης μέχρι τοῦ νῦν γενομένης ἐπὶ τοῦ ζήτηματος τῆς ἐνώσεως ἐργασίας εἰς τὰς ἐκκλησίας των, πολλὴν δ' ἐντύπωσιν προξένησεν ἡ ἐπιτευχθεῖσα ἔνωσις ἢ μᾶλλον συνεργασία καὶ ἐπικοινωνία τῶν διαφόρων ἱεραποστολικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Ἰνδία καὶ Καναδᾷ, ἣτις ἀνεκοινώθη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Βομβάης. Εἶτα ἐξελέγη ἐπιτροπὴ θεολόγων καθηγητῶν, ἣτις πρόκειται νὰ ἀσχοληθῆ μετὰ τὰς θεμελιώδεις διαφορὰς τὰς χωριζούσας τὰς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἐργασία θὰ ἐμφανισθῆ ἐν καιρῷ ὑπὸ μορφήν διατριβῶν ἐν ἰδιαιτέρῳ δημοσιευομένῳ συγγράμματι. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐτέθη ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ διακεκριμένου θεολόγου Ἐπισκόπου τοῦ Gloucester Dr Haedlam. Ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξελέγησαν ὡς μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ὁ Ρῶσος θεολόγος καθηγητῆς ἐν Σόφια κ. Gloubakovsky καὶ ὁ καθηγητῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου κ. Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Συνεχίας ἠσχολήθη ἔπειτα μετὰ διάφορα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα, ἀναφερόμενα κυρίως εἰς τὸν καθορισμὸν νέας μεθόδου καὶ προγράμματος ἐργασίας.

Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι παρεκλήθησαν νὰ πληροφωρήσωσιν τὴν ἐπιτροπὴν περὶ τῆς στάσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῆς οργανώσεως, ἐζητήθησαν δὲ συγχρόνως αἱ γνώμαι αὐτῶν περὶ τῆς μελετωμένης τροποποιήσεως τῆς μεθόδου ἐργασίας αὐτῆς.

Ὁ καθηγητῆς κ. Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος ἐξ ὀνόματος τῶν ὀρθοδόξων ὡς ἐξῆς καθώρισε τὴν θέσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα:

«Παρεκλήθη νὰ εἶπω ὀλίγας λέξεις περὶ τῆς στάσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῆς οργανώσεως «Πίστις καὶ Διοίκησις» ὡς καὶ περὶ τῶν ἐντυπώσεων τὰς ὁποίας προξενεῖ ἡ δράσις αὐτῆς εἰς τοὺς διαφόρους ὀρθοδόξους κύκλους.

Εὐχαρίστως θὰ δώσω διὰ τῶν ἐξῆς ἔμμεσον ἀπάντησιν εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα, εὐκόλως δὲ θέλετε κατανοήσῃ ἐκ τῶν λεγομένων μου, διατὶ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν συνεζήτησεν εἰσέτι ἐπισήμως τὰς γνωστάς ἀποφάσεις τῆς Λωζάννης, καὶ δεῦτερον διατὶ τὸ ἔργον τῆς οργανώσεως «Πίστις καὶ Διοίκησις» δὲν παρουσιάζει εἰσέτι ἐν τῇ Ὀρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ περαιτέρω προόδον τοῦ ἐν τῷ γνωστῷ ὑπομνήματι τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς καθοριζομένου σημείου.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπέδειξε ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, καθ' ἑκάστην δ' ὡς γνωστὸν ἐπαναλαμβάνει τὴν πρὸς τὸν Κύριον αἴτησιν «ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως». Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦτο ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ καταρτισμοῦ διαφόρων ἐπιτροπειῶν θεολόγων, ὡς πρὸ μικροῦ ἠκούσατε παρ' ἄλλων ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων, αἱ ὁποῖαι ἀσχολοῦνται συνεχῶς μετὰ τὴν μελέτην τῶν σχετικῶν ζητημάτων.

Ἡ ἰδιόζουσα ἐν τούτοις θέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἐπιτρέπει τὴν λήψιν ταχεῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τοιοῦτων ζητημάτων.

Μακρὰ περίοδος ἀγῶνων καὶ δυσχερευῶν παρημπόδισαν τὴν ἐν τινι μέτρῳ περαιτέρω ἐξέλιξιν τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας καὶ διδασκαλίας πέραν τῶν γνωστῶν ὀρίων, πρᾶγμα παρεξηγηθὲν κατὰ τὸν πλέον περιεργον τρόπον ὑπὸ πολλῶν διακεκριμένων μάλιστα θεολόγων τῆς Δύσεως.

Ὁ μέγας πόλεμος δὲν ἐσήμανε, ὡς δι' ἄλλας ἐκκλησίας, τὴν τελείαν ἀπαλλαγὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ σταυροῦ αὐτῆς. Τοῦναντίον, αὐτὴ ἢ πρωτόθρονος ἐκκλησία, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εὐρίσκειται εἰσέτι ὑπὸ τὸν βαρύτατον ζυγὸν τοῦ νεωτερίζοντος Τούρκου, ζυγὸν ἀπατήσαντα τὸ αἷμα νεωτέρων μαρτύρων. Ἡ δὲ ἐπανάστασις ἐναντίον τῶν ἠθικῶν ἀξιών τῆς ἀνθρωπότητος ἔθεσεν ὑπὸ ἀπηνῆ διωγμὸν τὸ μέγιστον μέρος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ρωσσίᾳ, ὅπου ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη ἐξαγοράζεται ἀντὶ βαρυτάτων θυσιῶν.

Παρὰ ταῦτα, εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν ἀρχῇ νέας περιόδου τῆς ἱστορίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν περαιτέρω θεολογικὴν ἐξέλιξιν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχαίων χριστιανικῶν ἀληθειῶν, ἡ μελέτη διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ παρατηρουμένη εἰς ὅλας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας θρησκευτικὴ ἀνάπλασις, ἀποτελοῦν τὰ σπουδαιότερα σημεῖα τὰ χαρακτηρίζοντα τὴν ἀρχὴν τῆς νέας ταύτης ἱστορικῆς περιόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκ-

κλησίας. Βεβαίως ἡ λύσις τοιούτων ζητημάτων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῆ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἢ καὶ ἐτῶν ἀκόμη. Ἄλλ' ἢ πρὸς τὰ σημεῖα ταῦτα ἐκδηλουμένη τάσις εἶνε πλέον ἢ φανερά.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἔμεινεν ἀδιάφορος ἢ καὶ ἐχθρική ἀπέναντι τῆς ἄλλοθεν ληφθείσης πρωτοβουλίας διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν. Τοῦναντίον μάλιστα, αὐτὴ πρώτη εἶχε λάβει τὴν πρωτοβουλίαν παρομοίας κινήσεως. Ἀξία δὲ μνείας εἶνε ἡ πρό τινων ἐτῶν ἀπολυθεῖσα γνωστὴ ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὰς διαφόρους ἐκκλησίας περὶ ὀργανώσεως τῆς «Κοινωνίας τῶν ἐκκλησιῶν» ἣτις κατὰ πολὺ θὰ συνέτεινε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μελλούσης αὐτῶν ἐνώσεως. Εὐτυχῶς ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου συνέπεσε μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὀργανώσεως «Πίστις καὶ Διοίκησις», ἡ δὲ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔδωκε τὴν εὐνοϊκωτέραν ἀπάντησιν εἰς τὴν πρόσκλησιν αὐτῆς. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εὐχαρίστως ἔτεινε χεῖρα συνεργασίας πρὸς τὰς ἄλλας ἐκκλησίας καὶ προσπαθεῖ διὰ τῶν φιλικῶν τούτων σχέσεων νὰ δώσῃ καὶ λάβῃ πρώτης πηγῆς πληροφoρίας ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν, τὴν πίστιν καὶ τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν αὐτῶν καὶ τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ αὐτῶν ἀπόστασιν. Βεβαίως ἐν ἐλαχίστῳ χρονικῷ διαστήματι δὲν δυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι αἱ σχετικῶς ἐλάχιστοι θεολογικαὶ δυνάμεις αἱ εὐρισκόμεναι εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶνε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ μάλιστα ἀπησχολημένοι ἄφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς νεωτέρας ὀρθοδόξου θεολογίας καὶ τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπ' αὐτῆς παντὸς τυχόν ξένου στοιχείου, ἄφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἐπεξεργασίαν καὶ πλήρη κατανόησιν τῶν ὑπαρχουσῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν διαφορῶν.

Οἱ ὀρθόδοξοι θεολόγοι προσπαθοῦσι νὰ καθορίσωσιν ἐπακριβῶς τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ἀπόστασιν, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ maximum τῆς ἐλαστικότητος τῆς Ἐκκλησίας των, ἐλαστικότητος ἢ ὅποια ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ πέραν τῶν ἐπιτρεπομένων ὀρίων, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς μιᾶς ἀληθῆς Καθολικῆς καὶ Ἀδιαιρέτου Ἐκκλησίας. Ἐὰν ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς λόγους τούτους θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐννοήσητε διατί ἡ ὀργάνωσις παρακολουθεῖται μὲν ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων κύκλων μετὰ ζωηροῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ διατί ἡ ἀπάντησις εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Λωζάννης δὲν ἔφθασεν εἰσέτι. Περαιτέρω πρέπει νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἄλλην μεγάλην καὶ σπουδαίαν δυσχέρειαν πρὸς τῆς ὅποιας εὐρίσκεται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὰς περὶ οὗ πρόκειται ἀποφάσεις τῆς Λωζάννης. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, εἰ καὶ ἀποτε-

λουμένη ἐκ διαφόρων μικρῶν αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, τηρεῖ ἐν τούτοις καὶ αἰσθάνεται τὴν ὑπάρχουσαν ἐνότητά κατὰ τὸν κατὰ τὸ δυνατόν τελειότερον τρόπον. Ἡ ἐνότης ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ διασίζεται ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἐλευθερία δὲ μὴ δὲν ἔχει τὴν ἐννοιαν τῆς χαλαρώσεως τῆς ὑπαρχούσης ἐνώσεως. Διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἔχοσιν εἰσέτι ἀπόλυτον ἀξίαν καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχωσι καὶ εἰς τὸ μέλλον, οἱ περὶ τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιῶν λόγοι τοῦ Εὐσεβίου, καθ' οὓς μόνον ὅταν πάσαι αἱ Ἐκκλησίαι συμφωνοῦσιν εἰς ζήτημά τι προβαίνουσιν εἰς τὴν διατύπωσιν δόγματος τὸ ὅποτον ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει εἶνε ἀπολύτως ὑποχρεωτικὸν διὰ πάσας. Θὰ ἠδυνάμεθα λοιπὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἔχουσιν εἰσέτι ἀπόλυτον ἀξίαν οἱ λόγοι τοῦ Βικεντίου τοῦ ἐκ Ληρίνου περὶ τῆς ἀληθοῦς παραδόσεως ἣτις εἶνε μόνον quod semper, ubique et ab omnibus creditum est. Διὰ τοῦτο οὐδεμία αὐτοκέφαλος ὀρθόδοξος ἐκκλησία θὰ ἠδύνατο νὰ προβῆ εἰς τὴν λήψιν ἀποφάσεως ἐπὶ δογματικῶν ζητημάτων ἀν μὴ προηγουμένως πάσαι αἱ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι συνεφώνουν ἀπολύτως ἐπὶ τούτων. Κατόπιν τούτων ἡ ἐρώτησις περὶ τῆς στίσεως τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἀπέναντι τῆς ὀργανώσεως καὶ τῶν ἐκ τῆς δράσεως αὐτῆς ἐντυπώσεων, ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς διὰ τῆς διαβεβαιώσεως, ὅτι πράγματι ζωηρότατον ἐκδηλοῦται διὰ ταύτην ἐδιαφέρον καὶ ὅτι ἐν καιρῷ θὰ ληφθῆ ἡ ἐπίσημος ἀπάντησις, ἣτις δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀναμνηται πρὸς τῆς κοινῆς συνενοήσεως πασῶν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν.

Τοῦτο βεβαίως δὲν ἐμποδίζει τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοῦ νὰ συνεργάζηται μετὰ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν ἐν τῇ ὀργανώσει ταύτῃ καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ παρακολουθῆ τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου, ἣτις ἀσφαλῶς ἔχει μεγάλην παιδαγωγικὴν σημασίαν διὰ πάσας τὰς ἐκκλησίας.

Ἐπιτρέψατε νῦν νὰ εἴπω ὀλίγας λέξεις διὰ τὸ ζήτημα τῆς φύσεως καὶ τῆς μεθόδου τῆς ἐργασίας ἡμῶν. Πιστεύω ὅτι, παρέχων τὴν προσωπικὴν μου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμην, διερμηνεύω συγχρόνως ἐν τῷ σημεῖῳ τούτῳ καὶ τὰς γνώμας ὄλων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν.

Ἐν προκειμένῳ ἄς μὲν ἐπιτραπῆ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐπιθυμίαν ἐλαφρᾶς τινος τροποποιήσεως τῆς μεθόδου, ἢν ἀκολουθοῦμεν.

Κατὰ τὴν πρώτην μου ἀνακοίνωσιν ἐν τῇ προπαρασκευαστικῇ διασκέψει τῆς Γενεύης τοῦ 1920 ἐτόνισα, ὅτι ἐν τῇ προσπαθείᾳ ἡμῶν περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἀκολουθήσωμεν τὴν πρακτικὴν μέθοδον ἐνὸς διορθωτοῦ ἐνδουμάτων ἢ τὸ θεωρητικὸν σύστημα σοφοῦ τινος θεολόγου. Ἐχομεν ἐνώπιόν ἡμῶν τὸ πρόβλημα τῆς συρραφῆς τοῦ ποτε ἀρράφου χιτῶνος τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε πολὺ καλύτερον καὶ πρακτικώτερον ἐὰν

προσπαθήσωμεν νὰ συρράψωμεν πρῶτον τὰ πρὸς ἄλληλα συγγενῆ καὶ πλησιέστερα τεμάχια αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο νομίζω, ὅτι ἂν καὶ μέχρι τοῦδε σπουδαία ἐπετεύχθησαν ἀποτελέσματα, θὰ ἔπρεπεν ἐν τούτοις νὰ προχωρήσωμεν κατ' ἄλλον πρακτικώτερον καὶ ταχύτερον τρόπον. Θὰ ἦτο σπουδαῖον ἂν εἰδικὴ κατεβάλλετο φροντίς πρὸς συνεννόησιν πρῶτον τῶν συγγενεστέρων καὶ πλησιεστέρων πρὸς ἄλληλα χριστιανικῶν σωμάτων. Ἀποτέλεσμα τούτου θὰ ἦτο ἴσως ἡ ταχύτερα ὀργανικὴ ἔνωσις αὐτῶν, πράγμα τὸ ὅποσον θὰ διηκούλυε θεβαίως τὴν γενικὴν ἔνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν εἰς τὸ μέλλον. Γνωρίζω ὅτι τοιοῦτου εἶδους προσπάθειαι ἐκδηλοῦνται ἤδη καὶ ἔξω τῆς ὀργανώσεώς μας, θὰ ἐπεθύμουν ὁμῶς νὰ ἴδω ἐκπληρούμενον τὸ ἔργον τοῦτο ὑπὸ τὴν αἰγίδα αὐτῆς. Ἴσως ἡ ἐντύπωσις ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης θὰ ἦτο βαθυτέρα διὰ τῆς ἀναγγελίας ἐκάστου τῆς ἐπιτυχανομένης ἐνώσεως τοιούτων συγγενῶν ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων, ὡς ἡ ἔνωσις τῶν διαφορῶν ἐκκλησιῶν ἡ ὅποια ἀνηγγέλθη χθὲς διὰ τὰς Ἰνδίας καὶ τὸν Καναδᾶν. Τὸ παλαιὸν σύστημα καὶ ἡ μέθοδος τῆς προσπάθειας τοῦ νὰ φέρωμεν εἰς τὴν συνειδησιν τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐνώσεως ἐκκλησιαστικὰ σώματα ἀπ' ἀλλήλων ριζικῶς διαφέροντα, δὲν εἶνε ἴσως κακὴ καὶ πολλὰκις εἶνε λίαν διδακτικὴ παρουσιάζουσα πολλὰκις καὶ εὐχαρίστους ἐκπλήξεις, ἀλλ' ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος πρὸς ἐπιτυχίαν θετικῶν ἀποτελεσμάτων θὰ εἶνε πολὺ μακρὸς. Ἴσως ἡ ἐπιτροπὴ τῶν θεολόγων τὴν ὅποιαν ἐξελέξαμεν θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν αὐτῆς τοῦτο, ἴσως δὲ ἡ νέα αὕτη μέθοδος θὰ τὴν διηκούλυεν εἰς τὸ ἔργον τῆς. Ἀλλ' ἐν σχέσει πρὸς ταῦτα, ἄς μὴ ἐπιτραπῆ νὰ κάμω τὴν ἐξῆς πρότασιν.

Ἡ μέχρι τοῦδε ἐργασία τῆς ὀργανώσεώς μας, ὀρθῶς λίαν, δὲν ἔχει λάβει αὐστηρῶς ἐπίσημον χαρακτῆρα, θὰ ἦτο ὁμῶς ἴσως ὀρθὸν νὰ προχωρήσωμεν ἐν θῆμα περισσότερον. Θὰ ἦτο ἀπὸ πάσης ἐπόψεως σπουδαῖον, ἂν ἀπεφασίζαμεν νὰ ἀποστελωμεν τὸ ἔτοιμον πρὸς συζήτησιν ὕλικὸν εἰς τὰς διαφορὰς θεολογικὰς σχολὰς καὶ νὰ παρεκαλέσωμεν αὐτὰς μετὰ συζήτησιν καὶ μελέτην νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὰς ἀνεπισήμους, ἂν θέλετε εἰσέτι, ἀπαντήσεις των. Γνωρίζω ὅτι πολλὰκις τοῦτο εἶνε δύσκολον, ἀλλὰ διὰ τούτου ἀσφαλῶς θὰ φθάσωμεν εἰς μερικὰ τελικὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια ματαίως θὰ ἀναμένωμεν, ἂν δὲν ζητήσωμεν τὴν στενωτέραν συνεργασίαν τῆς ἐπισήμου οὕτως εἰπεῖν θεολογίας τῶν διαφορῶν ἐκκλησιῶν.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἐπιθυμῶ νὰ προσθέσω ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας κατὰ τὴν σημερινὴν μὲς συνάθροισιν εἶνε ἡ ἔκφρασις τῆς στερεῆς μου πεποιθήσεως, ὅτι ἐὰν μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὰς ἀρχικῶς θεθεσας δάσεις τῆς ὀργανώσεως «Πίστις καὶ Διοικήσεις», εἰς τὴν πίστιν τούτεστι εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς τὸν Ἰῶν τοῦ Θεοῦ τὸν Κύριον καὶ Σωτῆρα ἡμῶν καὶ ἐὰν ἐμπνεῖσθε παρ' Αὐτοῦ καὶ ἔχωμεν τὴν ἀναγκαιούσαν καλὴν πρὸς τούτο θῆλψιν πρὸς ἄλλη-

λους, τότε θεβαίως θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ μέλλον εἰς τὰ πρὸς ἃ ἀποβλέπομεν ἀποτελέσματα, διότι ἐκεῖνος θὰ ἀναπληρώσῃ διὰ τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος πάντα τὰ ἐλλείποντα.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς συνεχείας μελετήσασα τὰς διαφορὰς προτάσεις περὶ τροποποιήσεως τῆς μεθόδου ἐργασίας τῆς ὀργανώσεως ἀνέβαλε διὰ τὴν προσεχῆ αὐτῆς σύσκεψιν τὴν λήψιν ὀριστικῶν ἀποφάσεων.

Ἄξι μνείας εἶνε ἡ ἀπόφασις αὐτῆς ὅπως καταβληθῆ ἰδιαίτερα φροντίς πρὸς ὑποκλήσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς νεολαίας ἐπὶ τῶν ἀσχολούντων τὴν ὀργάνωσιν ὑψίστης θρησκευτικῆς σημασίας ζητημάτων.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Ὁ σεβ. μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιὴλ ἐν τῷ «Ἁγίῳ Σπυρίδωνι» Κερκύρας ἐν ἄρθρῳ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ χειροτονία ἐπισκόπου ὑπὸ πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἐπισκόπων» διαφωτιστῶν τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης τοῦ σεβ. μητροπ. Ἡλιοπόλεως κ. Γενναδίου φρονούντος ὅτι ἡ ὑπὸ ἐνὸς ἐπισκόπου χειροτονία ἐπισκόπου δὲν εἶνε ἄκυρος ὡς οὐδαμοῦ δογματικῶς προσκρούουσα, εἶνε δὲ ἄκυρος ὅταν τῆς χειροτονίας δὲν προηγῆθῃ ἐκλογὴ συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας, ὑπεραμύνεται τῆς γνώμης ὅτι «ἐπίσκοπος χειροτονεῖται ὑπὸ πλειόνων τοῦ ἐνὸς ἐπισκόπων, ἐγκύρως μὲν καὶ ὑπὸ δύο, ἐγκυρύτερον ὁμῶς ὑπὸ τριῶν».

Ἐὰν κοσμικὴ ἐγένετο ἡ πομπὴ τῆς πρώτης ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ἐξόδου τοῦ Πάπα, ἀποτελέσασα γεγονός ἱστορικὸν διὰ τὸν κόσμον τῶν πιστῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἐν μέσῳ ὀγδοήκοντα χιλιάδων περίπου κόσμου, προηγουμένων οὐλαμῶν ποντιφικῶν χωροφυλάκων καὶ ἀποστάσματος τῆς φρουρᾶς τοῦ Παλατινάτου καὶ ἐπομένων πολυαριθμῶν σεμιναριστῶν, ἱερέων, ἐπισκόπων, ἀρχιεπισκόπων καὶ καρδινάλιων, ἠκολούθει ἡ Α. Α. ὁ Πάπας, ἐνῶ οἱ κώδωνες πάντων τῶν ναῶν τῆς πόλεως ἐκρούοντο. Καὶ ἡ γνωστὴ φασιστικὴ ἐφημερὶς τῆς Ρώμης «Impero» ἔγραφεν αὐθημερὸν τὰ ἀκόλουθα : «Πρέπει νὰ εἰπώμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ οὕτω καλουμένη «ἐξόδος» τοῦ Πάπα δὲν ἐγέννησε τοὺς μεγάλους ἐκείνους ἐνθουσιασμούς, τοὺς ὁποίους ὁ κόσμος ἠνέμενε. Διὰ τί ; Δὲν δύναται τις, βεβαίως, ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀδιαφορίαν ταύτην εἰς ἔλλειψιν πίστεως, διότι καὶ ἡ Ρώμη, ὅπως καὶ ὅλη ἡ Ἰταλία, εἶνε βαθῶς θρησκευτικὴ. Ἀλλὰ, καθ' ὅσον, πάλιν, τρόπον καὶ ὅλη ἡ Ἰταλία, ἔχει ζωηρὰν καὶ ἀκριβῆ τὴν συναισθησιν τοῦ τί εἶνε ἱερὸν καὶ τί εἶνε «ἐθνικόν», τοῦ τί εἶνε βαθὺ καὶ τί εἶνε ἐπιπόλαιον. Δὲν ἤρρεσεν εἰς αὐτὴν ἡ ποντιφικὴ πομπικὴ μεγαλοπρέπεια εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, διότι δὲν ἦτο εἰ μὴ ἡ ἔξαρσις ἐνὸς γεγονότος πολὺ ἀνθρώπινου, δῆλα δὲ τῆς ἐξόδου τοῦ Ποντιφίκοις ἐκ τοῦ Βατικανοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχεν ἐγκλεισθῆ ἔκουσις διὰ νὰ διαμαρτύρηται κατὰ τῆς χρονολογίας τῆς καταλήψεως τῆς Ρώμης καὶ τῆς μετὰ τῆς Ἰταλίας ἐνώσεώς της.»

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Νέον μηχανεῦμα.

Πολλὰ μέχρι τοῦδε μέσα ἔχουν ἐπινοήσῃ οἱ μολσεβίκοι πρὸς καταπολέμησιν τῆς θρησκείας, ἡ δ' «Ἐκκλησία» πρὸ τίνος ἐδημοσίευσεν μακρὰν περίληψιν τῶν πεπραγμένων τοῦ ἐν Μόσχῃ ἐφετεινοῦ πανρωσικοῦ συνεδρίου τῶν ἀθῶν, ἐκ τῶν ὁποίων σαφῆς ἐσχηματίσθη ἀντίληψις περὶ τοῦ κυριολεκτικῶς πρωτοφαιρουῦς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος τρόπου, δι' οὗ

διεξάγεται ὁ κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ κυρίως πόλεμος μιᾶς ὀργανωμένης συστηματικῆς ἀθείας. Οὐδεὶς ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ ἕν ἄλλο μέτρον, τὸ ὅποιον, ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμφανιζόμενον ὡς παιδαριῶδες καὶ γελοῖον, δὲν στερεῖται ὀρισμένης ψυχολογικῆς βάσεως. Οἱ διορθωταὶ δὴλα δὴ τοῦ ἐθνικοῦ τυπογραφείου ἔλαβον πρό τινας ὁδηγίας περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν πρέπει νὰ γράφονται τὰ κύρια ὀνόματα προσώπων θρησκευτικῶν, εἶνε δ' ὁ τρόπος οὗτος ἡ γραφὴ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ὀνομάτων οὐχὶ διὰ κεφαλαίων, ἀλλὰ διὰ μικρῶν. τῆς σειρᾶς Οὕτω ἐφεξῆς θὰ τυπῶνεται ὄχι **Χριστὸς** ἀλλὰ **χριστός**, κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τὰ ὀνόματα **ἀλλάχ**, **Ιεχωβάς**, **θεός**, **σαββαῶθ**. Ἐξ ἀντιθέτου, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Βούδας, ὁ Ζεὺς, ὁ Μωάμεθ καὶ ὅλοι οἱ θεοὶ τῆς εἰδωλολατρείας καὶ τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος ἐπετρέπη «εὐεργετικῶς» νὰ διατηρήσωσι τὰ ἀρχικὰ κεφαλαῖα τῶν γράμματα. Ἐπὶ δυσμένειαν ἐπ' ἴσης ἐτέθησαν **Μάρκος ὁ εὐαγγελιστής**, ὁ ἅγιος **Λουκάς**, ὁ ἅγιος **Νικόλαος** ὡσὰκίς συνοδεύονται ὑπὸ τῆς ἰδιότητός των ὡς ἁγίων· ὁ Νικόλαος ὅμως καὶ ὁ Λουκάς καὶ ὁ Μάρκος—οἱ σύντροφοι—θὰ τυπῶνονται μὲ ἀρχικὰ κεφαλαία, ... ἐφ' ὅσον δὲν εἶνε ἅγιοι!

Καὶ δευτέρον.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ πειράματος τῆς δραστηριότητος τοῦ σεβ. μητροπολίτου **Μυτιλήνης**, κατορθώσαντος νὰ ἰδρῦσῃ σχολὴν ἀντίρροπον τοῦ ὑπὸ τῆς λατινικῆς προπαγάνδας χρησιμοποιουμένου παρ' ἡμῖν τύπου καὶ ἐπιβαλόντος αὐτὴν εἰς ὀλόκληρον τὴν **Μυτιλήνην** διὰ τῆς τελείας ὀργανώσεώς της εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἀτροφήσουσιν παντάσῃαι αἱ ἐκεῖ σχολαὶ τῶν ἑτεροδόξων φρέρ, — ἡ ἐπιτυχία, λέγομεν, αὕτη ἐγγυᾶται τὴν εὐόδωσιν τῆς ἐπ' ἴσης δραστηρίας προσπαθείας τοῦ σεβ. μητροπ. **Κερκύρας**, προβάντος εἰς τὴν ἴδρυσιν ἀναλόγου σχολῆς ἐν **Κερκύρα** τῇ συνδρομῇ φιλογενῶν κυρίων, ὡς ἀλλαχοῦ τοῦ φύλλου τούτου ἀναγράφεται. Ὁ τρόπος οὗτος εἶνε ὁ μόνος δυνάμενος νὰ τελεσφορήσῃ ἐν τῇ ἀντιδράσει κατὰ τῆς ξενικῆς σχολικῆς δράσεως παρ' ἡμῖν, ἐὰν δὲ ἐκασταχοῦ καταβληθῆ συστηματικὴ ἐνέργεια πρὸς ἴδρυσιν καὶ ὀργάνωσιν σχολείων τοῦ τύπου τούτου, θὰ ἴδωμεν τὰ σχολεῖα τῶν φράγκων κλειόμενα ἐξ ἐλλείψεως μαθητῶν. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολον, ὡς ἡ πρᾶξις ἀπέδειξε· καὶ ἱεράρχαι θερμουργοὶ ὑπάρχουν, καὶ γονεῖς καὶ πολῖται φιλογενεῖς καὶ φιλότιμοι. Νὰ κλεισθοῦν λοιπὸν τὰ σχολεῖα τὰ λατινικά.

Οἱ συγγενεῖς τοῦ Πατριάρχου Βασιλείου Γ'.

Ὁ σεβ. Μητροπολίτης **Φαναριοφεραάλων** καὶ **Θεσσαλιώτιδος** **Ἰεζεκιήλ** εἰς συμπλήρωσιν τῶν γραφέντων

περὶ τοῦ **Οἴκου** **Πατριάρχου Βασιλείου Γ'**. ἐπιστέλλει ἡμῖν τὰ ἐξῆς: «Ὁ Οἴκου. Πατριάρχης Βασίλειος ὁ Γ' Κυριακίδης ἐκ πατρὸς ὀνομαζόμενος εἶτα μετενομασθεὶς Γεωργιάδης, δύο ἔσχεν ὀδελφοὺς. Ὁ εἰς ἐκ τούτων καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν ὑπηρέτησεν ἐν **Καλάμαις** ὃν ὁ χαράσσωσιν τὰς γραμμάς ταύτας ἔσχε καθηγητὴν ἐν τῷ **Γυμνασίῳ**· οὗτος κατόπιν ἀπολυθεὶς λόγῳ πολιτικῆς μεταβολῆς, ὡς τότε συνέβαινε, διωρίσθη μετὰ μικρὸν **Σχολάρχης** ἐν **Κορύνῃ** τῆς **Μεσσηνίας**, ἐνθα πρὸ ἐτῶν τριάνκοντα καὶ πέντε ἀπεβίωσεν ἕγγαμος, ἀλλ' ἄτεκνος. Ὁ ἕτερος ἀδελφὸς τοῦ **Πολύβιος Κυριακίδης** γέρον ἤδη νεώτερος τοῦ Πατριάρχου **ζῆ** ἐτι ἐν **Καλάμαις** δικηγόρος, ἀπὸ ἐτῶν καὶ οὗτος 35 ἐκεῖ ἐγκατασταθεὶς. Εἶνε πολυμαθέστατος καὶ γλωσσομαθῆς ἐν **Ἑβραῶν** καὶ οὗτος ἐκπαιδευθεὶς ἀφοῦ ἐν **Λύρῳ** ἐπεράτωσε τὸ **Γυμνάσιον** καὶ ἐν **Ἀθήναις** τὴν **Νομικὴν Σχολήν**. Ἐν **Καλάμαις** ἀπὸ ἐτῶν παρητήσατο τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος, ζῆ δὲ ἔκτοτε ἰδιόρρυθμον φιλοσοφικὸν βίον, ἐνδυνάμενος εὐτελῶς, οὐδένα ἀναστρεφόμενος καὶ τὰς διατριβάς ἔχων ἐν ταῖς **Ἱεραῖς Μοναῖς** καὶ ἐν ἐρήμοις τόποις καὶ ἄγαμος παραμειναι. Ἐσχε καὶ ἀδελφὴν, καὶ ταύτην ἐν τοῖς παρὰ ταῖς **Καλάμαις** **Καρδαμύλοις** ὑπανδρευθεῖσαν καὶ ἀπὸ εἴκοσι ἐτῶν ἀποθανούσαν».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ **Δ. Ἱ. Σύνοδος** συνήλθε εἰς τρεῖς συνεδρίας τακτικὰς κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα. Ἡ **Ἱ. Σύνοδος** τῆς **Ἱεραρχίας** θὰ συνέλθῃ εἰς πρώτην συνεδρίαν τὴν 18ην **Νοεμβρίου**.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ παρελθόντος **Σαββάτου** ἡ **Δ. Ἱ. Σύνοδος** προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν δύο μελῶν τοῦ **Δ. Συμβουλίου** τοῦ **Γεν. Ἐκκλησι. Ταμείου**, συμφώνως τῷ τελευταίῳ **Νομ. Διατάγματι**. Ἐξελέγησαν δὲ οἱ **Σεβ. Μητροπολίται Μαριονείας** καὶ **Ἄρτης**.

— Τὸ νέον **Δ. Συμβούλιον** τοῦ **Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου** συνήλθεν εἰς πρώτην συνεδρίαν τὴν παρελθούσαν **Δευτέραν**.

— Ἡ Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ τοῦ **Δελτίου** «Ἐκκλησία» ἀπετελέσθη ἐκ τῶν **Σεβ. Μητροπολιτῶν Μαριονείας** καὶ **Τρίκκης** καὶ τοῦ παρὰ τῇ **Ἱερᾷ Συνόδῳ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Σπεράντα**.

— Διὰ **Διατάγματος** συμφώνως τῇ γνωστῇ ἤδη ἀποφάσει τοῦ Ἑπουρχικοῦ Συμβουλίου κατορθοῦνται αἱ ἱερατικαὶ σχολαὶ **Τριπόλεως**, **Ἀμαλιάδος**, **Μεσολογγίου**, **Ἰωαννίνων** καὶ **Σάμου**, διατηροῦνται δ' αἱ ἐξῆς ἱερατικαὶ σχολαὶ: μία διὰ τὴν περιφέρειαν **Πελοποννήσου** μὲ ἔδραν τὴν **Κόρινθον**, μία διὰ τὴν περιφέρειαν **Στερεᾶς Ἑλλάδος** μὲ ἔδραν τὴν **Λαμίαν**, μία διὰ τὴν περιφέρειαν **Ἡπείρου** μὲ ἔδραν τὴν **Ἄρταν**, μία διὰ τὴν περιφέρειαν **Νήσων** τοῦ **Αἰγαίου** μὲ ἔδραν τὰ **Χανιά**, μία διὰ τὴν περιφέρειαν **Ἰονίων νήσων** μὲ ἔδραν τὴν **Κέρκυραν** καὶ μία διὰ τὴν περιφέρειαν **Μακεδονίας**, ἑδρευούσα εἰς τὴν **μοῦνην** τῆς **Ἁγίας Ἀναστασίας**.

— Διὰ **Διατάγματος** τῇ 27ῃ **Αὐγούστου** ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῇ 7ῃ **Σεβρίου** τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 336 φύλλῳ τῆς **Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως**, ἡ **Ἱερὰ Μονὴ «Βάθειας»** τῆς

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος συνεχωνεύθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν «Μακρυμύλλης».

— Ὡσαύτως διὰ Διατάγματος τῆ 27ῃ Ἀυγούστου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 6 Σ)βρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 334 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς συνεχωνεύθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, τὴν ἐπιλεγομένην «Σωαίνου».

— Διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φλωρίνης ὁ Κωνσταντῖνος Παπαθανασίου

— Ὁμοίως διωρίσθη σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Φανερωμένης» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φαναρίου καὶ Θεσσαλιώτιδος ὁ Μοναχὸς Ἀβραάμιος Ρούσκας, ἀδελφὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης.

— Γενομένης ἐκλογῆς Ἱγουμενοσυμβουλίου ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῆς Παναχράντου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σύρου, ἐξελέγησαν Ἱγούμενος ὁ Ἀρχιμ. Γρηγόριος Στρατῆς καὶ Σύμβουλοι ὁ Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Δελλαγραμμάτικας καὶ Πολύκαρπος Κεραμᾶς.

— Διενεργηθείσης ἐκλογῆς Ἱγουμενοσυμβουλίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Νικολάου «Καλτερίζων» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μαντινείας καὶ Κυνοβίας, ἐξελέγησαν αἱ ὁσιώτατοι μοναχοὶ Εὐγενία Βαρουξάκη Ἱγουμενή, καὶ Ἰωάννα Τσουμπρῆ καὶ Εὐπραξία Ἀναγύρου σύμβουλοι.

✓ — Ὁ «Ἅγιος Σπυρίδων» Κερκύρας ἀναγράφει ὅτι χάρις εἰς τὰς ἐπιμόνους προσπάθειάς τοῦ σεβ. μητροπ. Κερκύρας κ. Ἀθηναγόρου ὁμᾶς ἐγκρίτων Κερκυραίων ἴδρυσεν ἐν τῇ νήσῳ ἀνώτερον ἰδιωτικὸν ἐκπαιδευτήριον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Κερκυραϊκὴ Σχολή». Αὕτη, διοικουμένη ὑπὸ συμβουλίου καὶ ἰδιοσυντήρητος, περιλαμβάνει οἰκοτροφεῖον καί, ἐπὶ τοῦ παρόντος, δημοτικὸν σχολεῖον, ἐν περιπτώσει δὲ εὐδωσέως τοῦ σκοποῦ καὶ εὐρύνσεως τοῦ ἔργου, θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἐξελιχθῇ εἰς Κολλέγιον ἀνωτέρων σπουδῶν, ἐν ᾧ θὰ διδάσκωνται καὶ ἡ γαλλικὴ, ἡ ἀγγλικὴ, ἡ γερμανικὴ καὶ ἡ ἀλβανικὴ γλῶσσαι, ὡς συμπλήρωμα δὲ τῆς ὅλης μορφώσεως τῶν μαθητῶν θὰ διδάσκωνται καὶ ἡ μουσικὴ, ἡ ζωγραφικὴ, ἡ ἀνθοκομία, ἡ μελισσοκομία, καὶ ἡ κηπουρικὴ. Ἦδη ἔχει ἐνοικιασθῆ τὸ μέγαρον Χαροκόπου, ἐν τῶν ὠραιότερων ἰδιωτικῶν οἰκοδομημάτων Κερκύρας, πεπεροικισμένον δι' εὐηλίων αἰθουσῶν, λουτήρων, δωματίων δι' ἐργαστήρια χειροτεχνίας κλ., πρόκειται δὲ νὰ μετακληθῶσι πρόσωπα κατάλληλα διὰ τὴν διεύθυνσιν, τὴν διδασκαλίαν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν. Τὰ τροφεῖα καὶ τὰ δίδακτρα θὰ εἶνε προσιτὰ εἰς πάντας.

— Ἐκ τοῦ πρώτου τεύχους τῶν ἐτησίων δημοσιευμάτων τῆς δικαστικῆς στατιστικῆς τοῦ κατ' αὐτὰς ἐκδοθέντος ὑπὸ τῆς γενικῆς στατιστικῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας πληροφοροῦμεθα ἐν σχέσει πρὸς τὰ διαζύγια ὅτι πέρυσιν ἐξεδόθησαν ἀποφάσεις κηρύττουσαι διαλελυμένον τὸν γάμον 1147, ὡς λόγοι δὲ τῆς διαλύσεως φέρονται ἐπὶ 3.0 ο)ο μοιχεία τοῦ ἀνδρός, 16.4 ο)ο μοιχεία τῆς γυναικός, 0.3 ο)ο ἐπιβουλή τῆς ζωῆς, 32.9 ο)ο κακόβουλος ἐγκατάλειψις, 46.5 ο)ο ἰσχυρὸς κλονισμὸς καὶ 0.9 ο)ο ἄλλοι λόγοι.

Ὡς πρὸς τὴν ὑπαιτιότητα ἀνήκουν τὰ 39,8 ο)ο εἰς τὸν ἄνδρα, τὰ 50,8 ο)ο εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ 9.4 ο)ο εἰς ἀμφοτέρους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Περὶ τὰς ἀρχὰς ἱσταμένου μηνὸς εἰς Παρισίους ἀφίκετο σεβ. μητροπ. Θυατείρων κ. Γερμανὸς ὅπως προστῇ συνεδρίου τῶν ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τμήματι τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ διακονούντων ἱερατικῶς προϊσταμένων τῶν ὀρθοδόξων ἑλληνικῶν παροικιῶν. Κατὰ τὸ συνέδριον τοῦτο συνεζητήθησαν ἐπίκαιρα θέματα ἐκκλησιαστικοθρησκευτικά, ὅποια τὸ κατηχητικὸν ἔργον τοῦ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἱερέως, ἡ ρύθμισις τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, ἡ θεία λειτουργία, ἡ τοῦ ἑλληνοῦ ἱερέως κοινωνικὴ δράσις κτλ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Τῇ 4 Ὀκτωβρίου ἤρξατο τῶν συνεδριάσεων αὐτῆς κατὰ τὴν νέαν συνοδικὴν περιόδον ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μολδοβλαχίας Κυρίου Ποιμένος. Κατὰ τὸ δημοσιευθὲν ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν μετὰ τὴν διανομὴν τῶν ἐργασιῶν εἰς τὰς οἰκείας συνοδικὰς Ἐπιτροπὰς, ἡ Αὐτοῦ Θεοφιλία ὁ Ἅγιος Τηρογοβ-στεάνου Τίτος Σιμέδρεα, Βικάριος τοῦ Πατριαρχείου, ἀνέγνω ἐκθεσιν σχετικὴν πρὸς τὴν ἀποστολήν, ἣν ἔσεν ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν Κων)πόλει καὶ Σόφια διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἡμερομηνίας τοῦ προσεχοῦς Πάσχα. Ἐν συνεννοήσει καὶ συμφωνίᾳ μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Κων)πόλεως ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία θὰ ἐορτάσῃ τὸ Πάσχα τῇ 20 Ἀπριλίου κατὰ τὸ ἔτος 1930. Κατὰ τὸ ταξιδίον αὐτοῦ ὁ Ἀρχιερεὺς Σιμέδρεα ἠσχολήθη καὶ μετὰ τὴν ὀργάνωσιν Πανορθοδόξου συνεδρίου, τὸ ὅποιον θὰ συγκροτηθῇ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως συσφιγθῶσιν αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Ἀρχιερεὺς Τίτος Σιμέδρεα ἐξέστηκε τὰς σχέσεις μεταξὺ τοῦ Πατριαρχείου Κων)πόλεως καὶ Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ὡς γνωστὸν εἶναι κεκηρυγμένη σχισματικὴ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου, ἡ δὲ ρωμουνικὴ Ἐκκλησία ἀπεπειράθη νὰ ἐπέλθῃ εἰρήνευσις πρὸς τοῦ Πανορθοδόξου συνεδρίου. Αἱ συνεδριάσεις τῆς ἱερᾶς ρωμουνικῆς Συνόδου θὰ παραταθοῦν μέχρι τῆς 14 τρέχοντος, ὅποτε ἄρχονται αἱ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἐκκλησιατικοῦ Συνεδρίου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἡ ἱ. σύνοδος τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἔλαβε παρὰ τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ρουμανίας ἐπίσημον γράμμα, δι' οὗ ἡ Α. Μ. διαβιβάζει τῆς εὐχαριστίας αὐτῆς διὰ τὸ ἀποσταλὲν αὐτῇ πολύτιμον ροδέλαιον, ὡς καὶ διὰ τὴν ξενίαν, τὴν ἐπὶ μῆνα παρασχεθεῖσαν ὑπὸ τῆς συνόδου πρὸς τὸν θεοφιλ. ρουμᾶνον ἐπίσκοπον Τίτον. Πρὸς σύσφιγξιν δὲ μείζονα τῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν σχέσεων ἡ Ρουμανικὴ Ἐκκλησία σκοπεῖ νὰ προτείνῃ εἰς τὴν Βουλγαρικὴν τὴν ἀμειβαίαν ἀνταλλαγὴν φοιτητῶν θεολόγων πρὸς παρακολούθησιν μαθημάτων ἐν ταῖς θεολογικαῖς σχολαῖς τῶν Πανεπιστημίων Σόφιας καὶ Βουκουρεστίου. Ἦδη ἡ Α. Μ. ὁ ρουμᾶνος πατριάρχης εἰδοποίησε τὴν βουλγαρικὴν σύνοδον ὅτι θέτει εἰς τὴν διάθεσιν

αυτῆς δύο ὑποτροφίας διὰ δύο βουλγάρους φοιτητὰς πρὸς ἔγγραφὴν αὐτῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου. Αἱ ὑποτροφίαι αὗται συνίστανται εἰς τὴν δωρεὰν παροχὴν στέγης καὶ συντηρήσεως· ἐν τῷ θεολογικῷ οἰκοτροφείῳ τῆς Ρουμανικῆς πρωτεύουσας.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρώμης ὁ Πάπας δεχθεὶς πρὸς τὴν *Juventute cattolica* ἔχαρακτήρισεν τὰς παρεμβαλλομένας εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς ὑπὸ τῶν φασιστικῶν ἀρχῶν δυσκολίας ὡς ἀληθῆς μαρτύριον, ὑπὴρξθη δὲ καὶ ὑποψίαν περὶ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς ἠθικῆς τῆς ἰδρυούσης σήμερον ἐν Ἰταλίᾳ τάξεως. Ἡ ἔφημερις «*Tziornale nr* 'Ἰταλία», ἀνασκυάζουσα τὴν παπικὴν κατηγορίαν περὶ δυσκολιῶν, παρεμβαλλομένων εἰς τὸ ἐν λόγῳ σωματεῖον, ἔγραψεν, ὅτι ἀσκεῖται ἐπ' αὐτοῦ ἀπλοῦς μόνον ἔλεγχος, ὡς συμβαίνει, ἄλλως τε, εἰς ὅλα τὰ κράτη καὶ ὡς ἔπραττεν ἄλλοτε—καὶ εἰς πολὺν μεγαλείτερον βαθμὸν—τὸ παπικὸν κράτος εἰς τὰ σωματεῖά του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τοὺς περὶ τῆς ἠθικῆς τῶν φασιστῶν ὑπαινιγμούς ὁ ἰταλικὸς τύπος σφόδρα ἐξεοδη-

σθεὶς χαρακτηρίζει αὐτοὺς ὡς ἀναξίους τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματος τοῦ Ποντίφηκος, ἠπέλησε δ' ἀποκαλύψει ἐπιβαρυντικὰς τοῦ ρωμαϊκοῦ κλήρου ἐν ἧ περιπτώσει θὰ ἐπέτρπε τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν ἢ λογοκρισίαν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατὰ τινα στατιστικὴν, ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ σήμερον ὑπάρχουσι 356.146 κυριακὰ σχολεῖα μετὰ 3.603.517 βοηθῶν καὶ 29.411.436 μαθητῶν. Ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἔτος 1924 ὁ ἀριθμὸς τῶν μὲν σχολῶν ἠϋξήθη κατὰ 9.145, τῶν δὲ μαθητῶν κατὰ 357.341.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐν τῇ ἔφημερίδι «*Σκρίπ*» τῆς 14 Ὀκτωβρίου ἀναγραφέντων ὑπὸ τινος Ν. Κωνσταντινίδου, ὅτι δῆθεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος καὶ ἄλλοι Ἱεράρχαι εἶναι μέλη τῆς Μασσωνίας, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδήλωσεν ἐπισήμως ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι οὐδέποτε ἀνῆκεν οὔτε ἀνῆκει εἰς τὴν Μασσωνίαν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὰ ἀναγραφέντα περὶ αὐτοῦ ἀποτελοῦσι καθαρὰν συκοφαντίαν.

Ἐντολὴ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ὁ Α'. Γραμματεὺς

Ἀρχιμ. Γερμανὸς Α Ρουμπάνης

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σαλαμίῳ Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησιν τοῦ κατὰ τὰς θέσεις ἄνω Λάκκα καλογῆρου, Ἀγίου Βλασίου καὶ Πέραμα, τῆς Κοινοτήτος Μεγάρων ἐφετεινοῦ ἐλαιοκάρπου τῶν ἐλαιοδένδρων τῆς Ἱ. Μονῆς Φανερωμένης Σαλαμίνας. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Μεγάροις τῇ 20ῇ Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μεγάρων κ. Ἱ. Μυριαγκοπούλου, τοῦ Οἰκ. Ἐφόρου Μεγαρίδος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὠρίσθη εἰς χιλίας δραχμάς. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων καὶ ὑποχρεώσεων τῆς εἰρημένης δημοπρασίας ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὰ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακαλᾶ προκηρύττει ὅτι τὴν 27ην Ὀκτωβρίου 1929 Κυριακὴν ἐν Ναυπλίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ Σου Ἀγ. Ἀποστολοπούλου καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας ἕως τῆς 12 τῆς μεσημβρίας ἰδίας ἡμέρας πλειοδοτικὴ δημοπρασία πρὸς ἐκποίησιν διακοσιῶν ὀκάδων (200) μέλιτος τῆς Μονῆς ταύτης. Οἱ ὄροι εἶναι κατατεθειμένοι ἐς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμῆλιον Ἱερᾶς Μονῆς Ἱερουσαλὴμ διακηρύττει ὅτι τὴν 20ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην π. μ. ἐν Δαυλεῖῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χαϊρωνείας Ἀρμ. Δαλαμάγκα καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς, ἐπαναλαμβάνεται ἢ δημοπρασία πρὸς ἐκποίησιν τῶν 5 τράγων, 15 αἰγῶν καὶ μηλλιορῶν τῆς Μονῆς, μειουμένων κατόπιν τῆς ἀποτυχίας τῶν προτέρων δημοπρασιῶν, τῶν πρώτων προσφορῶν δι' ἕκαστον τούτων, διὰ μὲν τοὺς τράγους 250, διὰ τὰς αἰγὰς 230, διὰ τὰ μηλλιορῶνα 250. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν τῆς προτέρας διακηρύξεως προσκαλοῦνται κλπ.

Ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζηκοβίστης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ ὑδρόμυλος ἐν τῇ θέσει «Ποτάμι» ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ θέσει «Παλαιομαναστήρι» ἀγροὶ ἐκτάσεως 20 στρεμμάτων καὶ «Ποτάμι» 8 στρεμμάτων ἐκτάσεως ὡς ἔγγιστα τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1929 ἡμέραν Τρίτην καὶ ἀπὸ τῆς 10-12 π. μ. ὥρας ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν τῆς πόλεως Ἀργους Ὀρειτικοῦ παρῶσις τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Ἀγαθ. Τζήμα. Οἱ ὄροι τῆς δημοπρασίας εἰσὶ κατατεθειμένοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ εἰς τὸ ἀνωτέρω Συμβολαιογραφεῖον, ὅπου δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σερίφῳ Ἱερᾶς Μονῆς Ταξιαρχῶν διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως 1ον) 2 ἐξάμπελοι συνεχόμενοι εἰς θέσιν Συκαμιά καὶ ὀνομαζόμενοι (Κοκκαλία) καὶ 2ον) 1 ἀγρὸς εἰς θέσιν Σωτήρα καὶ ὀνομαζόμενος Σωτήρας συμπύωνος τοῖς ὄροις συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν προσερχόμενοι καθ' ἑκάστην ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τῆς πόλεως Σερίφου καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογραφοῦντος Εἰρηνοδίκου Σερίφου τὴν 29ην 7)βρίου ἐ. ἔ. καὶ ἀπὸ ὥρας 10ης π. μ.—12ης μεσημβρινῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΔΕΛΤΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τίμημα ἑτησίας συνδρομῆς

Ἐσσοτ. Δρχ. 60. Ἐξωτ. Φρ. 60. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν Πρωτευουσῶν Ἐπαρχιῶν Δρ. 100 Ναῶν χωριῶν Δρ. 60 Ἱερῶν ἐσωτερικοῦ Δρ. 30. Ἐμβόματα καὶ ἀποστολαὶ Διαχειρίσιν Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

Μέγρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὅδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι